

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXII. Et regressus è finibus Tyri & Sydonis, uenit ad mare Galilææ per medios fines Decapolis. Et offerunt ei surdum, difficulter loquentem, & precantur eum, ut imponat ei manu[m]. Et cùm ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

1. Pet. 5.
5. Constantia
in tērationibus.
Iſaie 49.
Matth. 10.
Rom. 7.

1. Cor. 11.
Matth. 11. 17.

Rom. 11.

Fidei effectus
apud Deum.

nus fuit, qui oculos ad cælum attollere veritus, dicebat: Domine, propitius esto mihi peccatori. *hæc est illa humilitas, quam Deus gratia sua dignatur, quem superbis resistere, Apollolus ait. uendum tamen, ne nostræ indignitatis agnitione, absorpti, desperemus, sed interea multa fidei constantia tentationes omnes superemus, quæ multa & graues interdum incidere solent. Etenim non raro Deus se nos videre vel audire dissimulat, dum diutius nos clamare patitur, nec vlla gratia sua indicia præbet. Sed hæc ad Dei verbum recurrere oportet, quo docemur, Deum nihil latere posse, ita nos illi cordi esse, vt materni amoris affectus illius pro nobis cura longè superet, & capiti quos pilos numeratos habeat. At simul etiam terret propria indignitas, cuius cognitio ex lege oritur, quæ nos peccatores & filios iræ esse docet. Huic igitur Euangelij promissiones opponere conuenit, quæ nobis iustitiam & satisfactionem in Christo monstrant, qui nos mortis suæ merito patri reconciliant, omnibus ad se venientibus pacem & salutem certissimam pollicetur. Nec exempla de iustis quibus promissiones istæ confirmantur, quando maximos peccatores apud Deum per Christum gratiam uenisse legimus. Accedit his longè grauior tentatio, quæ dubitamus, an ex electorum numero simus, ad quos salus in Christo parta pertineat. Vbi cum primis mulier ista imitanda erit. Audi illa, Christum non nisi ad perditas oues Israël missas esse, seq̃. à Christo non inter filios, sed canes numerari. At tamen ne sic quidem animum despondet, nec in voces blasphemias & desperabundas erumpit (vt quidam hodie solent) nec curiosam de arcanis Dei consilij disputationem instituit: sed ad precatur, uersa, Christi misericordiam sancta quadam pertinacia implorat, & quod nos facere iudici scripturae, constanter facit. Ad eundem modum nos quoq; omnis Dei arcans, quæ imperuolabile esse, vt ait, ad promissiones ipsius recurrere conuenit, quas scriptura vniuersales proponit, quæ firmam stram, etsi imperfecta adhuc & infirma fuerit, non tamen à Deo abiici docent. Longamus illis precibus ardentes, & exemplis tum veteribus tum recentibus, imò quotidianis illis, quæ in verum naturæ sensum occurrunt, nosmet ipsos confirmemus: nec deerit nobis misericors Dominus, qui tentationibus superiores reddet, & salutem petitam benigne conferet.*

Docet hoc præsentis historia catastrophe, quæ multæ consolationis plena est. Primum enim miris fidem commendat Christus, vt Mattheus scribit. Deinde addit, Fiat tibi sicut vis, sicuti denarium ex filia tua. At qui omnia ista soli fidei tribuit, ne quis salutem hanc vel matris operibus vel discipulorum intercessionem impetratam putaret. Nec inanis fuit Christi promissio. Nam donum uersa filiam in lecto quidem iacentem (nimirum quod ex spiritus immundi aliquantulum delirata esset) sed demonio liberatam inuenit. Vbi admirabilis tum bonitas tum potentia Christi docet. Nam & mulieris voluntati totum hoc negotium subijcit, & vt olim verbo suo omnia creant, ita in præsentis solo verbo demonium eiecit, licet quoad corpus à puella longius abisset. Quæ exemplum vrinam obseruarent qui hodie de corporis Christi vbiq; uitate disputant, quasi ea ad salutem necessaria sit, nosq; illius uirtutem & maiestatem negare dicunt, si illud in cælis agere doceamus. At ipsa illustrior est Christi gloria & potentia, quod nulli præsentia corporali alligatus, pro sua uoluntate operatur vbiq; uoluerit. Nos ergo omnis disputationibus, quibus fidei quoq; articulus dubium uocatur, eius bonitati simul & uirtuti fidamus, quæ nos quoq; à diaboli tyrannide adferat, & cum primis in hoc simus, vt libertatem nostram sedulo tueamur, quod nobis cum illo celsi genitio & uita æterna olim frui liceat. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternam. Amen.

H O M I L I A LXII.

Et regressus è finibus Tyri & Sidonis, uenit ad mare Galilææ per medios fines Decapolis. Et offerunt ei surdum, difficulter loquentem, & precantur eum, ut imponat ei manū. Et cum accepisset eum de turba priuatim, misit digitos suos in auriculas eius, & cum spuisset tetigit linguam eius, ac suspiciens in cælum ingemuit, dicitq; ei: Ephphata, quod est. A daperitor. Et statim adaperitæ sunt eius aures, & solutum est uinculum linguæ eius, & loquebatur rectè. Et imperauit eis ut nulli dicerent: sed quantumcunq; ipse eis imperasset, multo amplius prædicabant. Et supra

supra modum percellabantur ; dicentes : Bene omnia fecit : facit ut & surdi audiant, & muti loquantur.

VT Christus Iesus, Dominus noster, laborantes & oneratos amice inuitat: ita neminem ad se venientem rejicit, sed benigne susceptos omni officio subleuat, & indies miraculosis operibus usque presentis suam erga humanum genus bonitatem & virtutem divinam declarat. Nobis vero illorum omnium hic Iesus esse debet, ut illum promissum Salvatorem esse agnoscamus, & in illum credentes salutem consequamur aeternam. Eodem ergo etiam praesens hoc miraculum referri debet, quod ob multa, quae illa continentur, mysteria, Marcus singulari diligentia describit.

Primo locum indicat, dum Christum e finibus Tyri & Sidonis regressum, per medios fines Decapolis ad mare Galilaeae venisse, ait. Addit Mattheus, quod illic in monte quodam condescendit. At qui paulo ante ab ingratis & contumacibus humanarum traditionum atque superstitionum asserunt, quos nunc denique accedere dignatur. Sed ut discessu suo, quod incir abiles maneat, adumbrare voluit: ita reditus suo novam salutis spem facit iis, qui ipsum nunc maiori desiderio excipere erant. Et sane multa huius generis videre licebit, si quid olim in veteri testamento cum Iudaeis gerit Deus, probe inspicimus: quos saepe quidem ad tempus deseruit, & hostibus diu exandos tradidit, semper tamen eisdem favore suo clementer respexit, & ex hostium tyrannide asseruit. Facit idem etiam hodie, nec raro peccatis nostris ita irascitur, ut omnem gratiam nobis subduxisse videri possit, mox tamen nonas quodammodo occasiones capiat, ut ad nos redire queat, & saluos facere. At qui hoc illud est, de quo Isaias loquitur, quando Deum alienum opus facere ait, ut tandem opus suum verum perficiat. Opus enim a Dei natura alienissimum dici potest, quando irascitur & perdit, sed flagellis cadit (natura enim nostri amantissimus est, & saluos cupit omni generis & loci hominum) cadit tamen et flagellat eos, qui hoc meruerunt, sed id eo cadit, ut emendatos in gratiam recipiat, & novo favore prosequatur, quod opus eius proprium merito dixerit. Debent ista nos consolari in tribulationibus, ne dubitemus patere nobis divinae gratiae & bonitatis fores: interim tamen non aspernamur eam gratiam, quam hodie indignis & ingratis offert, ne dum illam multoties repellimus, iam nobis constemus prorsus implacabilem.

Porro ad Christum reuersum magnam undique populi turbam confluisse, & egrotos multos ad eum adduxisse Mattheus scribit, inter quos etiam surdus iste & lingua impeditioris homo fuit, cuius historiam praeter ceteris sibi describendam Marcus sumpsit. Adduxerunt (inquit) ei surdum, & difficulter loquentem, & precantur eum, ut imponat ei manum. Noluit illos hominis miseri calamitatem, quem auditus & lingua defectus rebus gerendis ineptum omnino reddebat, & Christo adducunt, quod istis vitijs nullam humanam artem mederi posse viderent. Nobis autem in misero hoc vitijs nostrae corruptionis typus considerandus venit, quando eadem est, quoad animam, omnium nostrum conditio, quae miseri huius fuit quoad corporis vitia. Quia enim diabolus salutem nostram in hoc esse solet, ut ea nobis eripiat, quibus illa aut parari aut retineri solet. Insuper illa praecipuum est Dei verbum, quo edocet & illuminat, in Christi cognitionem adducunt, in illo salutem fide apprehendimus, per eundem patrem Deum invocamus, eidem gratias agimus, & aetate demique efficitur, ut pro veris Dei cultoribus & filijs possumus agnosci. Quid sit autem Prius surdos reddere conatur, ne Dei verbo aures praebeamus. Est hoc multiuariam. Alij enim ipsius praesens suggestionibus persuasi, superuacaneum esse putant verbi studium, cum homo per se abunde sciat, & natura lex nobis ad vitam recte instituendam sufficere possit. Alij propter obscuritatem si- licet verbo Dei abstinentium esse arbitrantur, quam tantam esse sibi persuaserunt, ut ex eo nihil certi dici posse dicant. Sunt item, qui carnis affectus secuti, verbum hostiliter odisse & persequi solent, eoque illud studijs suis aduersari vident. Qui instar aspidis (ut David ait) aures obturant, ne quid fuis cupiant auribus inimicum audire cogantur. Et hi quidem omnes verbum vel omnino nunquam audiunt, vel nullam cum animi attentione audiunt, vel auribus sinistris audiunt, dum ex ijs, quae bene & recte dicuntur, calumniandi occasiones capiunt. Est haec surditas omnium nocentissima, & manifestam salutis periculum sibi coniunctum habet. Quae enim de illorum salute spes esse potest, qui verbum & numerum salutis non admittunt? Nec tamen hoc loco subsistat diaboli rabies, sed viterius

Argumētum est ad eos, quos prius reliquerat.

Christus redit ad eos, quos prius reliquerat. Math. 15.

Isaie 28.

1. Timoth. 2.

Surdus & difficulter loquens ad Christum adducitur.

Typus conditio nis omnium nostrum.

Diabolus surdos reddit, & linguam impedit.

Psal. 58.

progressa linguam quoque inuadit, quam suis artibus adeo impediam reddidit, ut nec Christum confiteri, nec Deum invocare, nec illius beneficia gratiarum actione celebrare, aut ea loqui possit, quae ad proximi aedificationem faciunt. Eosdem vero ad blasphemias, detractiones, impugnationes, illusiones, et ad omnia, quae bonis moribus officiant, expeditissimos & loquacissimos reddit. Talem hominem hodie magnus vbique est numerus, qui cum ad omnia pietatis praecepta & officia surdis & mutis inepti sint, impuris tamen sermonibus assidue student, illis delectantur, nec vnquam iis vel audientis vel dicentis fatigari possunt, quae ab hominum Christianorum auribus atque oculis alienissimum esse debeant.

Ut cum surdis & mutis agi oporteat.

Isaie 35.

2. Timoth. 3.

Exod. 23.

Christus surdo & mutis medetur. Ioan. 15.

Ioan. 6.

1. Corinth. 12. Colof. 2. Iacob. 1.

Hebr. 2. 4. 5. Luc. 19.

Ceterum quia tales in summo salutis sine periculo constituti sunt, non parum proderit videre, quid cum illis agi oporteat, si quo modo liberari & sanari queant. Docet hoc praesens historia illorum exemplo, qui miserum hunc ad Christum adduxerunt, & rogarunt, ut ipsi manum imponeret. Primum igitur ad Christum ducantur, qui se apud Mattheum cap. 9. verum & fidem animarum medicum esse praeficitur, & quem a patre nobis datum esse Isaia ait, ut surdorum aures aperiat, mutorum linguas iubilum soluat, & omnibus vitijs medeat, quae salutem nostram officere possunt. Et hic quidem singulos officij sui meminisse decet, Christo adducant ministri quoscumque, illius ope indigere vident, & quae tales plerumque reluctari solent, & medici manum difficulter admittunt, mutis quoque & relictis inueniunt tempestiuè & intempestiuè, & cunctabundos urgeant, si forte ipsorum salutem consulerent possint. Eadem cura ad magistratus quoque pertinet, quibus cum publica salus cum primis commissa sit, itaque quam negligere debent, sine quo ne priuata quidem cuiusquam salus consistere possit. Ceterum ergo ut sublati hominum traditionibus, silentium iis imponat, qui rude vniuersum ad Christum adducere consueverunt, fidos autem Euangelij ministros tueantur, quorum studio veritas & salutis cognitio ad omnes propagatur. Sed & singulorum est, hac in re charitatis officium facere, si quos Christus medico opus habere viderint. Si enim inimici bouem vel asinum errantem aut nimio pondere depressum negligere scelus est, quantum grauior illorum culpa est, qui fratres negligunt, quos ad Deum surdos esse, & in diuinis linguis impedias, in turpibus vero & noxijs plus satis liberos habere vident? Accedant autem admonitionibus & hortationibus ardentibus ad Deum precibus, ut talium hominum miseris, suam manum ipsis porrigere, & miseris sua gratia curare dignetur. Sed de peccata iam nostri seculi socordiam, quando alij quidem ista nihil ad se pertinere putant, alij neminem rogari aut cogi debere clamant, multi vero eiusmodi homines in delicijs habent, & ex illorum cum impijs illusionibus voluptatem capiunt, plerique etiam in precibus frigidissimi sunt. Quos si malum hoc indies latius serpat, & plures quotidie inficiat.

Sed Christum videamus, qui ad se venientem amicum suscipit, & ita illi medetur, ut non modo diuinae suae virtutis specimen edat, verum etiam rationem tradat, quam eos sequi oportet, qui in istius luce assequi cupiunt. Primo à turba seorsum adducit. Et enim suos è mundo selegit, ita ut ne quicumque mundo addictos esse vult eos, qui ex suorum numero censerent voluit. Frustra enim medicina illis adhibetur, qui ex morbidorum contagio nouos indies morbos sibi ipsi asciiscunt. Deinde dignos in morbo illius immittit, & spatio suo illius linguam contingit. Diuina enim virtute animos nostros aperit & trahi oportet, ut Dei verbum attentè audiant, nec vnquam saluaria & sancta loquentur, nisi celestis sapientiae salua animos nostros imbuat & linguas gubernet. At hanc salua Christus habet, qui nobis à Deo sapientia factus est, & in quo omnes sapientia et scientia lauros reconditas habemus. Tercio in caelum suspicit Christus, ut ostendat, salutem & quaecumque ad hanc salutem à patre caelesti peti debere, à quo omne bonum datur, Apostolus quoque testatur. Quarto inuenisse dicitur, nimirum quod in vno hoc vniuersalem humani generis corruptionem deploraret. Fideles enim est Pontifex, qui ut nobis compari potest, ita dolet illi hominum infelix sortis, quos natus a caecos, surdos, mutos, & ad capeendum regnum Dei ineptos esse videri. Vnde alibi illorum affligitur, cum horribilem urbem Hierosolymorum occasum animo suo versaret. Quinto ait, Epaphrothata, quod est, Adaperitor. Est enim sola diuina virtute saluamur, salutem tamen per regnum nobis Christus offert, quod fide nos excipere conuenit, ut alibi proluxius dictum est. Voluit autem vocem Hebraicam, siue Syriacam potius, Marcus apponere, non ut incantatoribus & Magis occasionem daret, qui voces eiusmodi ex diaboli suggestionem diligenter conquirunt, & quasi illis aliquos

virtus
morbi
de T
aliqui
mirac
& sup
notis
suo s
obedi
qui pr
De
velim
ple su
conce
simul
Libe
mor, s
verba
Si qui
metip
Se
defici
pari
reflat
ueran
par a
Deo p
dere d
illi de

virtus in se, eas aut demurrare aut ex collo suspendere solent, ut hominum, vel etiam pecorum, moribus mediantur. Sunt haec cum superstitione coniuncta, & a gentium sapientibus improbata, sicuti de Theophrasto legitur, qui Periclem eo nomine reprehendit, quod agrotantem schedulis eiusmodi aliquid tribuere videret. Longe ergo aliud fuit Marci consilium, nimirum ut sciremus, Christum in miraculis edendis nihil prestigiose fecisse, nec incantatorum & exorcistarum more verbis conceptis & supersticiosi demurrationibus, adhaec vocibus peregrinis & vix ulli antea auditis, sed vulgò & simpliciter utam esse, & quidem talibus, quae praesenti negotio pulchre convenirent. Nec mora, verba ipsius effectus sequitur, non quia ipsis virtus ea inesset, sed quod ab eo proferrentur, cuius nutui omnia obediunt. Aperiuntur ergo surdi aures, solvuntur linguae vincula, & iam rectè & expedite loquuntur, qui prius nec aurium nec linguae usum integrum habuerat.

Docent haec, quae via nobis insistentium sit, si Dei verbum cum fructu audire, & salute vera frui volumus. Relinquamus mundi infelicis consortium, qui totus in malo constitutus est, & cum exem- plo suo, cum improbis sermonibus à Deo retrahit, & bonos etiam mores corrumpit. Inde ad Christum concedamus, in quo dedit pater quaecumque, salutem nostram inseruunt. Nec modò verbum audiamus, sed simul preces & gemitus iungamus ardentibus, nec interim de Christi fide & Dei bonitate dubitemus. Liberi vero, rectè & dextrè loquamur, & faciamus omnia. Fidem in Christum ingenue profiteamur, precibus & gratiarum actioni assidue vacemus, temperemus autem nobis à spurco sermone, & verba nostra a diuino atque caelesti sale condiamus, ut & gloriae Dei, & audientium edificationi seruiant. Si quis secus agunt, si se haudquaquam adhuc liberatos esse declarant, aut spreto Christi beneficio se- metipsos diabolo rursum vincendos tradiderunt.

Sequitur historia catastrophe, quae duo habet. Praecipit Christus ne cui hoc dicerent. Ica verò mo- dum docet, ne auram popularem ambiciosius affectemus. At populus (quae altera huius epilogi pars est) vndique tam hoc quam reliqua illius miracula divulgat, illumque omnia bene & rectè facere testatur: nihil nimirum phariseos virtus, quos Christo & discipulis ipsius indefinenter insidiari no- uerant. Est hoc memorabile confessionis fidei & gratitudinis exemplum, quae duo passim à nobis seri- ptura requirit. Prestemus ergo illa hodie, & cum cerò nobis constet, Christum Iesum, qui nobis à Deo patre doctor & saluator datus est, viroque officio rectè functum esse, nequaquam nos illius pu- tare decet. Quin potius amplectamur illum vera fide, fidem verò cum ore cum vita proficiamur. Illi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Officia eorum, qui salutem in Christo frui volunt.

1. Ioan. 5. Ephes. 4. Colos. 3. Psal. 34.

Gratitudinis et Confessionis fidei exemplum.

C A P V T V I I I .

IN diebus illis, cum turba omnino multa esset, nec haberent quo ue- scerentur, aduocatis ad se Iesus discipulis suis, dicit eis: Misericor- dia commoueor erga turbam: quia iam triduum manent apud me, nec habent quo uescantur: & si dimiserò eos ieiunos domum suam, de- ficient in uia: quidam enim eorum è longinquo uenerunt. Et respon- derunt ei discipuli eius: Vnde istos quis poterit hic satiare panibus in deserto? Et interrogauit eos: Quot panes habetis? Ipsi uero dixerunt, Septem. Et praecipit turbæ, ut discumberet humi: & acceptis septem illis panibus cum gratias egisset, fregit, deditque discipulis suis ut appo- nerent, & apposuerunt turbæ. Habebant item pisciculos paucos: & cum benedixisset, dixit ut hos quoque apponerent. Comederunt autem, & saturati sunt, & sustulerunt, quæ superfluerant, fragmentorum septem sportas. Erant autem qui comederat, quasi quater mille: dimisitque eos;

